

Timen Jan Veenstra

Ode aan Simon

Aan tafel met een glaasje wijn, een joint, een blik uit het raam, tussen het groen en het leven van BuitenZorg.

Lieve Simon,
vandaag kwam er een jongeman langs.
Hij gaat iets over ons schrijven.
Ik wees hem op jouw dichtbundels,
op de woordenboeken,
en dat ik erg kieskeurig ben
wanneer het op taal aankomt.
Hij was niet uit het veld geslagen.
Hij vroeg me iets te vertellen,
over jou, over hier.
Ik wees naar je boeken,
naar het water,
en naar mijn eigen schrijven,
want alles wat je weten moet, kun je daarin vinden.
Maar hij wilde dat ik het zou zeggen,
mijn stem horen.

Liefde.
Zei ik.
Het begint altijd met liefde,
je kunt er niets aan doen.
Vuurwerk in de lucht.
Ik werd altijd op de verkeerde verliefd.
Er was die jongen die drugs dealde – schat van een man,
en groot, heel groot, qua postuur,
maar zo'n lieverd, hij hield zielsveel van mij en ik van hem,
maar ja, de drugs.
Mijn vader heeft hem nog geprobeerd te helpen,
om hem op het rechte pad te zetten;
helaas.
Of die keer dat ik verliefd werd in Israël,
liet alles vallen en ging die jongen achterna.
Geweldige tijd gehad.
Hield geen stand.
Zoals dat gaat.

Maar jij, Simon, jij was anders.
Jij was alles.
Het ademen het slapen het overdebotelbuitelgevoel
van voeten van de vloer en licht in de buik

Deze tekst is auteursrechtelijk beschermd en mag niet worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van fotokopie, scan of welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende. Neem contact op met de auteur als u deze tekst wilt gebruiken.

en woorden die vallen en spelen en vliegen
 en omarmen.
 Er was geen ik, geen jij,
 alleen een wij, een kern, vloeibaar,
 veranderend en altijd hetzelfde
 nooit een grammetje minder,
 mijn wit mijn zwart mijn alles daartussen in
 en toen je stierf
 met jouw lichaam daar op dat bed
 zonder been en een hoofd dat was leeg geleefd
 kon ik tussen mijn tranen door
 niets anders dan zo gelukkig zijn
 dat ik deze man in mijn leven had gehad
 dat ik wist hoe je praatte, hoe je zuchtte,
 hoe je wandelde van de hal naar de kamer
 dat ik wist wat je ging zeggen voor je het dacht
 en dat wij geen geheimen hadden
 jij was ik en ik was jij en ik denk niet dat ik dat ooit nog ga vinden.

Ik heb je tekort gedaan.
 Ik zag niet op tijd dat-
 Nee.
 Het is biologisch, een hersenbloeding,
 als er iets tekort schoot was het jouw hoofd wel,
 op dat moment...
 Het was je hoofd, je geest,
 van blijven bewegen
 van niet zitten niet stilstaan van voetje voor voetje
 schuifelen naar de uitgang
 niet zitten, nooit zitten maar staan
 been voor de andere en gewoon rug recht
 van opkijken naar de Hemel
 en Hem uitdagen
 zeggen 'sla mij maar neer, doe het dan probeer het dan'
 en blijven staan
 elke dag het uitdagen en elke dag het blijven staan
 met gebalde vuist en opgeheven kin
 terwijl de woorden blijven rollen en de bomen blijven ruisen
 en het groen ons opslokt in ons kleine Eden
 waar de dingen ritselen en de totems wiegen
 waar de vogels nog zingen
 en de wereld de wereld blijft
 daar
 buiten
 aan de andere kant van het water;
 blijf maar daar
 blijf
 blijf in die veel te grote huizen
 kinderen het leven geven
 in bakfietsen de wereld in laveren
 zich verliezen

in weer een nieuwe dag
 van dit en dat van zus en zo
 van hollen springen opstaan
 over zichzelf galopperen
 van 's avonds in de bank vallen
 de televisie aan en de kinderen wegwuiven
 "nu even niet ja?!"
 nee nee nee, geef ons maar het groen
 dat iedereen je kent dat er een hek is een deur een
 tuin van een sprookjesboek en het mufte gestolde vergeten
 van boeken en handgeschreven briefjes
 van jouw haar jouw hoofd jouw handen die-
 maar een tekort is er niet,
 zelfs
 zelfs al
 zelfs al zou je kunnen zeggen
 dat ik ben tekortgeschoten.
 Want ik zag het niet.
 Toen wij aan het scrabbelen waren,
 de letters op het bord plaatsten
 elkaar uitdaagden, zoals we altijd deden.
 Ik zag je twijfeling niet,
 ik zag je stoppen niet,
 ik zag niet dat je niet meer kon,
 want ik dacht dat je niet wilde,
 ik maakte grapjes,
 pakte obstinaat een boek
 begon te lezen,
 ik prikte en ik prikte
 maar ik kreeg geen reactie
 geen beweging
 alles was stil
 stil
 daar
 in het hoofd,
 en ik zag het niet, ik-

Nee.
 Er is geen 'wat als',
 geen andere toekomst of geschiedenis,
 dat heb jij me geleerd,
 het is het moment,
 dit moment,
 van leven hier, nu
 dan heeft dit of dat geen vat.
 Geen
 betekenis.

stilte

Wij hebben samen Amsterdam zien veranderen.

Deze tekst is auteursrechtelijk beschermd en mag niet worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van fotokopie, scan of welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende. Neem contact op met de auteur als u deze tekst wilt gebruiken.

©Timen Jan Veenstra

info@timenjanveenstra.nl

www.timenjanveenstra.nl

Van het geteisem
van de drugs
van de straat en van het vuil
we hebben het zien groeien
zijn ziel uitbreiden
zich verliezen
in het aangezicht
in het kijken in het oordelen
vergeten dat er mensen wonen
in die kleine huisjes
maar wij zijn het nooit vergeten,
en wanneer ik op de pont sta
met mijn hoofd in de wind
blaast hij al mijn gedachten weg
bepakt met dekens en pannen en kleren
maak ik mijn weg terug naar huis
tussen het groen,
het leven,
het ruisen van de wind,
want de wind ruist hier zoals hij nergens anders ruist
een fluister
het omarmt je, neemt je mee
het nestelt in je hart
laat je nooit meer gaan,
elke lente wanneer 't bijna tijd was
zat jij op je stoel te wippen en naar buiten te kijken
te wachten tot ik zei "laten we de dekens pakken"
dan veerde je op en als een jonge man
gooide je alles in een tas, snel snel het IJ over,
naar ons kleine Paradijs.
Ik ben hier graag alleen, nu.
Een deken om me heen.
Ik heb je huisje opgeruimd,
vroeger overspoelde het met je gedichten en knipsels en schrijfsels,
nu alles opgeborgen, gearchiveerd,
maar het ruikt naar jou, voelt als jou,
en wanneer jouw totem buiten klingelt
is alles zoals het moet zijn.
Ik schenk een glas rode wijn in,
steek een joint op,
inhaleer, de gedachten vervagen
en ik schrijf.
Voor het eerst echt in mijn leven
schrijf ik en luister ik en ben ik ik-
want nu, nu gaat het om mij.

De eerste nacht zonder jou,
ik lig stil, in bed, roerloos,
en geen warmte op mijn zij
geen hand om mijn schouders
geen hoofd tegen mijn nek,

en geen adem die langzaam in en uit tegen mijn oren blaast,
alleen de geluiden van buiten
het zwart het kloppen van mijn eigen hart
en ik weet dat ik niet ben waar ik denk dat ik ben,
dat het niet voelt alsof ik thuis ben, maar ergens anders
geest en lichaam gescheiden
en ik
krijg ze niet
meer
bij elkaar.
Maar 's ochtends schijnt de zon op mijn gezicht en ik weet dat ik nog leef.
Tranen huil ik en ik kan niet stoppen, en ik denk aan jou en aan ons,
twee werelden één,
gescheiden,
en ik weet nog
de eerste keer dat ik je zag
mijn hart zo groot
ik ademde je in
en kon niets anders
dan zitten,
mijn hoofd in jouw handen leggen,
en stilletjes
proberen de grond onder mijn voeten weer te voelen,
ik wist, jij bent mijn huis,
mijn hart,
mijn alles;
ik ga nergens heen.

Ik weet,
jij bent hier, nog steeds.
Ten volste geleefd, in mijn hart gezet.

Het is mijn weg nu,
mijn weg te bewandelen,
mijn weg te vinden,
hier,
in dit kleine paradijs.
Ik doe mijn best
want

Al wat beweegt zal in beweging blijven
Erop en/of eronder: een keus is er niet
Niets dat beklijft en alles zal verdwijnen
Je leven een vuurwerk.. of niet